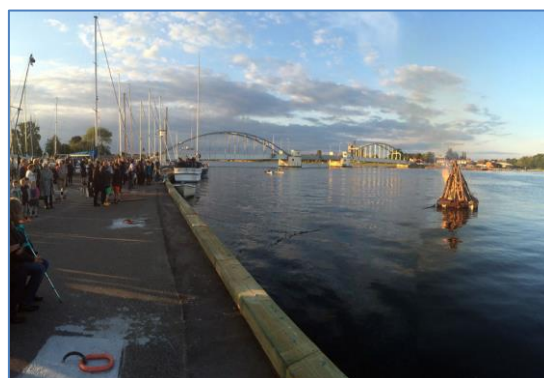

Sankt Hans på havnen 2015

Stemningsbilleder og båltale fra en pragtfuld aften på havnen

Båltalen blev holdt af sognepræst Esbern Gaur Vernersen:

Når vi samles omkring et bål er der mange ting man skal overveje; for det første må man jo ganske enkelt konstatere, at der i aften simpelthen er fare for brand! – men værre ville det være, hvis ilden slet ikke ville fænge. I aften vil jeg være så fri at foretrække det første. For flammer og bål må der til. Her hos os kan ilden roligt flamme op, for hos os foregår det jo på tryk afstand, når en bunke af grene om lidt vil brænde smukt ude på sundet.

For leden så jeg en udregning af det helt idéelle skt. Hans bål. En mand har fundet ud af at bålet brænder bedst, hvis det er nøjagtigt lige så højt som det er bredt.

Men hvorfor fortabe sig i beregninger, når det handler om noget helt andet i dag. Sankt Hans aften må vi nærme os med sanserne. Ved juletid går vi ind i kirken for at minde hinanden om at lyset findes. I dag, Skt. Hans aften, går vi alle sammen ud for at se og mærke flammerne og varmen og hindens nærvær, mens vi står her side om side.

Sankt Hans er midsommerfest i det fri. Vi fejrer at naturen igen har foldet sig ud, og at den forvandling som er sket omkring os, - at den også kan ske i os.

Sankt Hans har på mange måder noget magisk over sig. I aften ville det ikke undre, hvis man mødte en fe eller en alf på vej hjem, eller måske en heks med en magisk trylledrik, - eller hvis man gik hen og forelskede sig ved et busstoppested eller en hæveautomat i Nykøbing. Intet ville være mere naturligt på en aften som i aften. Sankt Hans aften bliver ånden ét med naturen. Forskellen mellem hovedet og resten af kroppen ophæves for en stund.

Lige nu ved midsommertid kan vi ikke nøjes med at blive stående og betragte på afstand. Naturen drager os og inddrager os igen i sit fortryllende landskab, alt det smukke vi ser omkring os.

Derfor havde Sankt Hans aften også sin storhedstid i 1800-tallet, dengang Adam Oehlenschläger og Holger Drachmann levede og digtede. Oehlenschläger med sit Sankt Hans aften spil om forelskelse og kærlighed mellem to der søger ud i naturen for at mødes, og Drachmann med sin midsommervise om kærlighed til fædrelandet, som vi stadig synger den dag i dag: 'Vi elsker vort land, med ved midsommer mest'.

Det skrev han vel at mærke fra sit eksil i Italien, da han selv var langt væk. Her mærker man længslen og kærligheden strofe for strofe. Vi ser de velkendte billeder fra det gamle samfund, af køer der gumler og bonden der pløjer og harver, og i sidste vers bliver vi mindet om, at vi også skal være parat til at kæmpe for det vi har kært, når fjenden truer. Det kan næsten virke helt uvirkeligt med sådan en påmindelse midt i denne yndige og frydefulde sommertid, hvor den lyse nat blunder bag ved sengen når vi sover og alt er så smukt og godt.

Hvad er mere trygt og godt at være i – hvis vi da ellers kan få lukket et øje i nattens løb og sætte livet og kroppen på standby på de få timer som vi har til rådighed. Her ved midsommer er naturen

og livet spændt ud til bristepunktet. Det er som om hele livet skal fyres af på en måned. Det giver naturligvis sved på panden og en præstationsangst, der kan få de berygtede vinterdepressioner til at blegne.

For ved midsommer mærker vi at naturen er stor og overvældende. Vi låner noget af dens storhed og mærker, at vi er de små og begrænsede.

Det fik Drachmann til at længes hjem, længes efter det vi oplever live nu når vi cykler gennem marker og skove i fuld flor, dufter hyldens blomster, eller går en tur langs stranden og mærker duften af saltvand, sand og hybenroser samtidig. Her bliver vi ét med det hjemlige - den nordiske lyse fortryllende sommer. Også selvom det i år har været lidt køligt indtil videre, ved vi alle godt hvad det handler om.

Ved vintertid når skyerne gråner synger vi 'og dog bære blus vi med glæde'. Nu i aften derimod tænder vi uden videre vort glædesblus til offentligt skue på det smukke sund. Ikke på trods men fordi det er sådan det er.

Og lad så bare den onde heks fare til Bloksbjerg med sin beske drik, når bare vi får lov at fejre Johannes og Sankt Hans. For vi vil fred her til lands. Ikke falskhed ikke svig og bedrag, men sandhed; Ånd og støv i skøn forening - sådan ville Grundtvig nok have sagt det.

Mennesket og natur må finde hinanden i kærlighed.

Hvorfor prøve at regne flammen ud, når ilden fænger af sig selv.

Glædelig Skt. Hans.

Båltale ved Skt. Hans aften i Guldborg 2015

af Esbern Gaur Vernersen